

ΟΙ ΤΑΦΟΙ ΤΩΝ ΕΡΑΣΤΩΝ ΣΤΗΝ ΟΥΓΓΑΡΙΑ

ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑΕΙ 1200 ΧΡΟΝΙΑ !..

Ἡ ἐκπληκτικὴ ἀνακάλυψις ἑνὸς Οὐγγρου ἀρχαιολόγου. Τὸ παράξενο νεκροταφεῖο τῆς Κζέντες. Οἱ ἀγκαλιασμένοι σκελετοί. Οἱ «Δημοκρατικοὶ γάμοι» τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Ἡ τραγικὴς χήρες στὰς Ἰνδίας. Τὸ δηλητήριον ποὺ φέρνει τὸν λήθαργο τοῦ θανάτου. Πῶς ἐτιμωροῦσαν οἱ Ἀβρα-
ρες τοὺς ἐνόχους ἐραστάς, κλπ. κλπ.

Εὼ καὶ λίγο καιρὸ, στὴν πόλι Κζέντες τῆς Οὐγγαρίας ἔγινε ξαφνικὰ μιὰ ἀνακάλυψις ποὺ ἀναστάτωσε κυριολεκτικὰ ὅλο τὸν κόσμον καὶ κίνησε ἀμέσως τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀρχαιολόγων τῆς Εὐρώπης.

Κατὰ τὶς ἀνασκαφὰς ποὺ ἔκανε στὰ περὶχωρα αὐτῆς τῆς πόλεως ποὺ ἀναφέραμε, ὁ διάσημος Οὐγγρος ἀρχαιολόγος Γκαμπριέλ Κζαλλάνου, θρῆκε ἕναν παλιὸ καὶ παράξενο τάφο, στὸν ὁποῖο ἦσαν ξαπλωμένοι καὶ διατηροῦντο σὲ ἀρίστη κατάστασι οἱ σκελετοὶ ἑνὸς ἀνδρᾶ καὶ μιᾶς γυναίκας 1.200 χρόνων!... Μιὰ τέτοια ἀνακάλυψις ὥστόσο δὲν θὰ παρουσίαζε τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ, γιὰτὶ ἔχουν θρεθῆ καὶ σκελετοὶ 3.000 χρόνων στοὺς αἰγυπτιακοὺς τάφους, ἂν οἱ σημερινοὶ σκελετοὶ τῆς Οὐγγαρίας δὲν εἶχαν μιὰ παράξενη στάσι ποὺ προκαλεῖ τὴν κατάπληξι, ἀλλὰ καὶ τὴν εἰλικρινῆ συγκίνησι τοῦ κόσμου. Κι' ἀλήθεια, ὁ ἀνδρᾶς εἶνε ξαπλωμένος ἀριστερὰ τῆς γυναίκας κι' ἔχει ἀγκαλιάσει μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι τοῦ τῆ μέσῃ τῆς, ἐνῶ ἐκεῖνη μὲ τὸ δεξιὸ τῆς χέρι τὸν ἔχει ἀγκαλιάσει ἀπὸ τὸν ὦμον. Ἐπὶ πλέον τὰ στόματά τους εἶνε τόσο κοντὰ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο, ὥστε εἶνε φανερὸ ὅτι ἀνταλλάσσον ἕνα ἀτελείωτο φιλί!...

Ὁ ἀρχαιολόγος Κζαλλάνου, παρ' ὅλη τὴν κατάπληξι τοῦ, μπροστὰ σ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ «τρυφεροὺς» σκελετοὺς, ἐξακουλούθησε τὶς ἀνασκαφὰς τοῦ καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλύψῃ κι' ἕνα δευτέρου τάφο, μὲ δυὸ σκελετοὺς ποὺ εἶχαν τὴν ἴδια στάσι τῶν πρώτων, καθὼς κι' ἕνα τρίτου τάφο κατόπιν, μὲ δυὸ ἄλλους παρόμοιους σκελετοὺς. Ἔτσι, στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος εἶχε θρῆ σωστοὺς δώδεκα τάφους ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ μισοὶ εἶχαν μέσα κι' ἀπὸ ἕνα σφιχταγκαλιασμένο ζευγάρι σκελετῶν ποὺ ἀντήλλασαν ἕνα ἀτελείωτο φιλί — ἕνα φιλί ποὺ κρατᾷ 1.200 χρόνια!...

Τί συνέβαινε λοιπὸν; Βρισκόταν ἀρά γε μπροστὰ σ' ἕνα νεκροταφεῖο ἐραστῶν; Βέβαια, τὸ τρυφερὸ ἀγκάλιασμα τῶν σκελετῶν ἔδειχνε καθαρὰ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ δυὸ ἐρωτευμένους, μὰ ποῖο μυστήριον ἐτύλιγε τὸ θάνατον ποὺ εἶχαν θρῆ ἔτσι αὐτοὶ οἱ ἄγνωστοι Ρωμαῖοι καὶ Ἰουλιέτες;

Τὸ νεκροταφεῖο τῆς Κζέντες εἶνε, ὅπως ἐξακριβώθηκε, πολὺ παλιόν. Ἐγίνε τὴν ἐποχὴν ποὺ κατοικοῦσαν στὴν Οὐγγαρία οἱ Ἀβάρεις. Ὁ λαὸς αὐτὸς κατόπιν, τὸν 9ον αἰῶνα μετὰ Χριστόν, ἐξεδιώχθη ἀπὸ τοὺς Μαγιάρους. Ξεκινώντας λοιπὸν ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτό, ὁ ἀρχαιολόγος Κζαλλάνου μελέτησε προσεχτικὰ τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν Ἀβάρων κι' ἀνακάλυψε ὅτι καὶ σ' αὐτοὺς τότε, ὅπως καὶ σήμερον στὶς Ἰνδίες, ἐπικρατοῦσε ἡ συνήθεια νὰ θάβεται ζωντανὴ ἡ χήρα μαζί μὲ τὸν νεκρὸ σύζυγόν τῆς. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ ὅμως, οἱ Ἀβάρεις εἶχαν τὸ ἔθιμον νὰ θάβουν ζωντανούς τοὺς ἐραστάς ἐκεῖνους ποὺ κρατοῦσαν μυστικούς τοὺς ἐρωτῆτες τους. Καὶ σὲ τέτοιους ἐραστῆς ἀκριβῶς ἀνήκουν οἱ σκελετοὶ ποὺ ἀνεκαλύφθησαν σ' αὐτοὺς τοὺς παλινοὺς τάφους. Ἄλλωστε, τόσο οἱ σκελετοὶ τῶν ἀνδρῶν, ὅσο καὶ τῶν γυναικῶν, δείχνουν καθαρὰ ὅτι ἀνήκουν σὲ νέους. Ἐπίσης δὲν παρουσιάζουν καμμιά παραμόρφωσι ἢ καμμιά θλάσι τοῦ κρανίου ἢ τῶν ἄλλων ὀστέων. Εἶνε ὅλοι σκελετοὶ ἀνθρώπων ἡλικίας τὸ πολὺ τριάντα χρόνων. Πῶς ὅμως τὰ ἐρωτευμένα αὐτὰ ζευγάρια πέθαναν ἀκριβῶς τὴν ἴδια στιγμῇ; Ὁ θάνατός τους βέβαια δὲν ἦταν διόλου φυσικός. Ὁ ἀρχαιολόγος Κζαλλάνου θυμήθηκε τοὺς περιφήμους «δημοκρατικούς γάμους» ποὺ ἐγίνοντο κατὰ τὴν Γαλλικὴ Ἐπανάστασι καὶ ἔ-

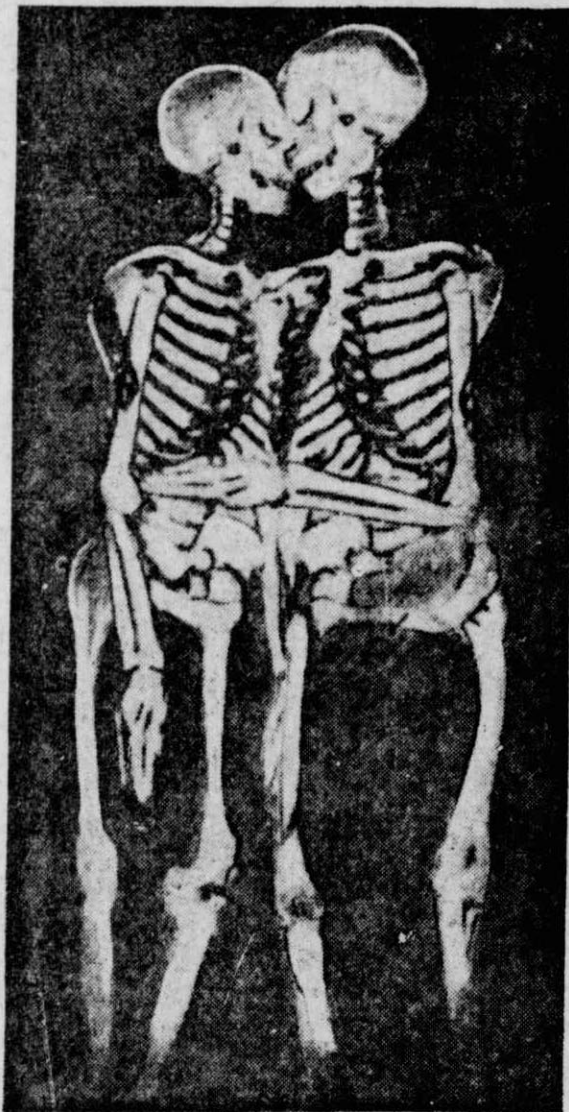
χοντας στὸ νοῦ τοῦ αὐτὰ τὰ ἱστορικὰ περιστατικὰ, κατῶρθωσε, τέλος, ν' ἀνακαλύψῃ πῶς πέθαιναν οἱ ἔνοχοι ἐρασταὶ τῶν Ἀβάρων. Μὰ ἄς μιλήσουμε πρῶτα γιὰ τοὺς «δημοκρατικούς γάμους».

Κατὰ τὴν Γαλλικὴ Ἐπανάστασι λοιπὸν, τόσο στὸ Παρίσι ὅσο καὶ σὲ διάφορες ἄλλες πόλεις, ἔγινε κάποτε ἡ διασκέδασις τῆς ἡμέρας, ἕνα εἶδος θανάτου, ποὺ ὀφείλεται στὸν περίφημον καὶ σκληρόκαρδον Καρριέ. Ὁ Καρριέ, ἀδιάλλακτος ὑπερασπιστὴς τοῦ νέου καθεστώτος, συνελάμβανε ἀμέσως ὅσα πρόσωπα νόμιζε πῶς ἦσαν ὑποπτα ἢ ἀντιδραστικά. Τὰ θύματά του λοιπὸν, ποὺ ἦσαν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὑφίσταντο τὸ ἐξῆς μαρτύριον: Οἱ δήμιοί τους τὰ ἐγδυναν καὶ κατόπιν τὰ ἔδεναν διὸ-διὸ πρόσωπον μὲ πρόσωπον. Ἐπρόσεχαν, ὥστόσο, νὰ δένουν πάντα ἕνα ἄνδρα μὲ μιὰ γυναῖκα. Ἐπειτα, τὰ θύματα αὐτὰ τὰ ἔρριχναν μέσα σὲ μιὰ θάρκα ποὺ εἶχε μιὰ μεγάλη φραγμένη τρύπα στὸ βάθος τῆς. Οἱ στρατιῶτες ἔσπρωχναν τὴ θάρκα αὐτὴ στὴ μέση τοῦ ποταμοῦ καὶ κατόπιν, ἀνοίγαν ξαφνικὰ τὴν τρύπα τοῦ βάθους. Τὰ θύματα, ποὺ ἦσαν δεμένα πρόσωπον μὲ πρόσωπον, ἔβλεπαν τὰ νερὰ νὰ πλημμυρίζουν τὴ θάρκα καὶ τοὺς στρατιῶτες νὰ τὰ παρατοῦν στὴν τύχη τους. Σὲ λίγο, ἡ θάρκα βούλιαζε κι' ὅλοι αὐτοὶ οἱ δυστυχισμένοι πιγιόντουσαν ἔτσι στὸν ποταμό. Αὐτοὶ δὲ οἱ θάνατοι, ὀνομάσθησαν ἀπὸ τὸν παῖσιον Καρριέ «δημοκρατικοὶ γάμοι».

Ἐπίσης ἀνατριχιαστικὸν εἶνε κ' οἱ θάνατοι τῶν παντρεμένων γυναικῶν στὶς Ἰνδίες. Ἐκεῖ κάτω, ὡς γνωστὸν, ἐπικρατεῖ τὸ πανάρχαιον ἔθιμον νὰ καίγεται ὁ νεκρὸς ἐπάνω στὴν πυρὰ. Ὅταν πεθάνῃ λοιπὸν ἕνας σύζυγος, οἱ συγγενεῖς τοῦ δένουν τὴν χήρα τοῦ στὸ πτώμα τοῦ καὶ τὴν ρίχνουν ἔτσι κι' αὐτὴν ζωντανὴν στὴ φωτιά.

Μὰ κανένας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς θανάτους δὲν ἐπικρατοῦσε ἀσφαλῶς μετὰ τῶν Ἀβάρων. Καὶ πράγματι, ὁ Οὐγγρος ἀρχαιολόγος ἀνεκάλυψε ὅτι οἱ Ἀβάρεις εἶχαν τὴ συνήθειαν νὰ δηλητηριάζουν τοὺς ἐνόχους ἐραστάς. Τὸ δηλητήριον αὐτὸ ἦταν ἕνα ἰσχυρὸ ναρκωτικὸ ποὺ βύθιζε σ' ἕνα βαθὺ λήθαργον τοὺς καταδικασμένους σὲ θάνατον ἐραστάς. Ἐπειτα, οἱ ναρκωμένοι ἔτσι ἐρασταὶ ἐνταφιαζόντουσαν, ζωντανοὶ ἀκόμη, καὶ πέθαιναν σιγά-σιγά ἀπὸ δηλητηρίασι καὶ ἀσφυξία.

Ὁ Γκαμπριέλ Κζαλλάνου μάλιστα ἐφθασε στὸ σημεῖον, ὕστερ' ἀπὸ κουραστικὰς ἐρευνῆς, ν' ἀνακαλύψῃ καὶ τὶς διάφορες αἰτίαι, γιὰ τὶς ὁποῖαι εἶχαν καταδικαστῆ σ' αὐτὸν τὸν θάνατον οἱ ἐρασταὶ, τοὺς σκελετοὺς τῶν ὁποίων θρῆκε μέσα στοὺς παλινοὺς τάφους τῆς Κζέντες. Καὶ τὸ θρῆκε αὐτὸ ἀπὸ τὶς ἐπιγραφὰς ποὺ ἦσαν χαραγμέναι σὲ μιὰ πλάκα, τοποθετημένη κάτω ἀπὸ τοὺς σκελετοὺς. Ἡ ἐπιγραφὰς αὐτὴς ἱστοροῦσαν μὲ λίγα λόγια, ὅλη τὴ ζωὴ τῶν τραγικῶν ἐραστῶν. Μιὰ μάλιστα ἀπὸ αὐτὰς εἶνε ἕνα σωστὸ ἐρωτικὸν ρομάντσο. Χάρις σ' αὐτὴ τὴν ἐπιγραφὴν διεπιστώθη ὅτι οἱ σκελετοὶ τοῦ πρώτου τάφου, ποὺ θρῆσκονται σὲ ἀρίστην κατάστασι, ἀνήκουν σὲ δυὸ νέους ποὺ εἶχαν συνδεθῆ ἐρωτικῶς. Ὁ ἀνδρᾶς ἦταν ἕνας φτωχὸς νέος, γυιὸς πολεμιστοῦ. Ἡ γυναῖκα ὅμως ἦταν μιὰ κόρη ἀπὸ οἰκογένειαν φυλάρχων. Οἱ γονεῖς τῆς τὴν εἶχαν ὑποσχεθῆ γιὰ γυναῖκα σ' ἕνα Γαλάτη ἀξιωματοῦχο, μὰ μιὰ ἡμέραν ἀνεκάλυψαν ξαφνικὰ ὅτι εἶχε κρυφῆς κι' (Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

Τὸ περίφημον ζευγάρι τῶν σκελετῶν τοῦ Κζέντες.

Η „ΚΛΑΚΕΤΤΕΣ” ΤΗΣ ΕΛΕΑΝΟΡ ΠΑΟΥΕΛ

(Συνέχεια από την σελίδα 29)

μύτες και τὰ τακούνια τῶν ποδιῶν της κι' ἄρχισε νὰ χάνη τὸ θάρρος της.

Ἐνα βράδυ πού μπήκε κουρασμένη σ' ἕνα μικρὸ «ἔστιατόριο τῆς στιγμῆς» τοῦ Μπροντγουαίη, ἔνοιωσε ἄξαφνα μιὰ σκοτοδίνη και στήριχτηκε στὸ χέρι ἑνὸς νέου πού στεκόταν δίπλα της. Ἡ Ἐλεάνορ συνήλθε ὡστόσο πολὺ γρήγορα κι' ἔσπευσε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἄγνωστο. Ἐκεῖνος τότε τῆς πρόσφερε ἕνα ποτὸ, γιὰ νὰ «δυναμώσῃ» και συστήθηκε με ἀπλότητα:

— Μὲ λένε Τζάκ Ντόναχιου. Εἶμαι χορευτῆς... Βέβαια, δὲν θὰ ἔχετε ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὶς «κλακέτες» τοῦ Ντόναχιου, μὰ σὰς δίνω τὸ λόγο μου ὅτι θ' ἀκούσετε πολὺ γρήγορα τ' ὄνομά μου!...

Ἦταν ἕνας παράξενος νέος, γεμάτος φιλοδοξίες και τόλμη. Ἡ Ἐλεάνορ τὸν κύτταξε κατάπληκτη. Τοῦ εἶπε κι' αὐτὴ τὸνομά της, ὅτι ἦταν χορεύτρια και δὲν τοῦ ἀπέκρυψε τὴν ἀπογοήτευσί της.

— Δὲν μπορῶ νὰ βρῶ δουλειά, γιατί δὲν ξέρω «κλακέτες»... τοῦ ἐμπιστεύθηκε.

Ὁ Τζάκ Ντόναχιου, πού εἶνε κι' αὐτὸς σήμερα διάσημος χορευτῆς, ξέσπασε σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο.

— Γι' αὐτὸ στενοχωριέστε; τῆς εἶπε. Θὰ σὰς μάθω ἐγώ!

Και ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἄρχισε νὰ τῆς δίνει μαθήματα. Ἡ Ἐλεάνορ ἄρχισε με πείσμα νὰ μαθαίνει νὰ χορεύη με «κλακέτες» και μέσα σ' ἕνα μῆνα εἶχε ἀποκτήσει μιὰ ἐκπληκτικὴ δεξιότητι. Ὁ Τζάκ Ντόναχιου δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ στα μάτια του.

— Θὰ κατακτήσης τὸ Μπροντγουαίη! τῆς εἶπε μιὰ μέρα. Μὲ τὴν ἐπιμονή σου θὰ νικήσης τὰ πάντα!...

Κι' ἀλήθεια, ὕστερ' ἀπὸ ἕξη μῆνες, ὁ Ντόναχιου κ' ἡ Ἐλεάνορ βρῆκαν δουλειά στὴν ἐπιθεώρησι «Φόλλου» κι' ἔπειτα στὴν «Χὸτ Τσά» τοῦ περίφημου Ζίγκφιλντ. Ἡ Ἐλεάνορ σιγά-σιγά με τὸν ἀπαράμιλλο χορὸ της και ἰδίως με τὶς δημοφιλεῖς στὴν Ἀμερικὴ «κλακέτες», ἄρχισε νὰ γίνεται γνωστὴ στὸ Μπροντγουαίη, μὰ δὲν θὰ ἔφθανε ποτὲ στὴν παγκόσμια δόξα της, ἂν δὲν ἔπαιζε στὸν κινηματογράφο.

Μιὰ ἡμέρα, πάλι τυχαίως, γνώρισε δυὸ νέους ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ. Ὁ ἕνας ἦταν ὁ κινηματογραφικὸς «ἀστὴρας» Ρόμπερτ Ταϊύλορ. Ὁ ἄλλος, ὁ διάσημος σκηνοθέτης Ρόυ ντέ Ρούθ. Κ' οἱ δυὸ γύρευαν στὸ Μπροντγουαίη μιὰ πρωταγωνίστρια γιὰ τὸ φιλμ «Μελωδίες και ρυθμοὶ τοῦ 1936».

— Ἐλάτε τὸ βράδυ στὸ «Καζινο ντέ Παρί» τοῦ Μπροντγουαίη... τοὺς εἶπε ἡ Ἐλεάνορ, χαμογελῶντας πονηρά. Ἐκεῖ θὰ δῆτε μιὰ καλὴ χορεύτρια...

Ἡ Ρόμπερτ Ταϊύλορ κι' ὁ Ρόυ ντέ Ρούθ πῆγαν στὸ ραντεβού. Κι' ἀπόμειναν κατάπληκτοι ἀπὸ τὶς «κλακέτες» τῆς Ἐλεάνορ!

— Ἡ μ' αὐτὴν θὰ παίξω ἢ θὰ διαλύσω τὸ συμβόλαιό μας! εἶπε τότε ἀποφασιστικὰ ὁ Ρόμπερτ Ταϊύλορ στὸν σκηνοθέτη του.

— Μὰ δὲν ὑπάρχει και καλύτερη χορεύτρια ἀπὸ αὐτὴν! τοῦ ἀπάντησε γελῶντας ὁ Ρόυ ντέ Ρούθ.

Κι' ἔτσι, τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ Ἐλεάνορ Πάουελ προσελήφθη ἀπὸ τὴν ἐταιρία «Μέτρο-Γκόλντουϊν» ὡς πρωταγωνίστρια τοῦ φιλμ «Μελωδίες και ρυθμοὶ τοῦ 1936», πού εἶνε ἡ ἀποθέωσις τοῦ μοντέρνου χοροῦ.

— Στὸν Ρόμπερτ Ταϊύλορ, δήλωσε ἡ Ἐλεάνορ ἐσχάτως, χρωστῶ τὴν πρόσληψί μου στὸν κινηματογράφο. Γιὰ νὰ ξεπληρώσω λοιπὸν αὐτὸ τὸ χρέος μου, τοῦ χάρισα τὴν καρδιά μου!...

Μὰ κι' ὁ Ρόμπερτ Ταϊύλορ ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμῆ. Γι' αὐτὸ, σήμερα, ἡ Ἐλεάνορ και ὁ Ρόμπερτ εἶνε τὸ πιὸ ἀγαπημένο ζευγάρι τοῦ Χόλλυγουντ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΜΠΟΥΣΟ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 27)

πειά, ἀπελπισμένη κι' ἀπαρηγόρητη.

Λίγες μέρες μετὰ τὸ θάνατό του, ἕνα πρωτὶ, καθὼς ἡ Λευκὴ ταχτοποιοῦσε τὰ χαρτιά του μακαρίτου, βρῆκε ἕνα μεγάλο σημειωματάριο στὸ ὁποῖο ὁ Μωρίς ἔγραφε διάφορες σκέψεις κι' ἐντυπώσεις του, ἕνα εἶδος ἡμερολογίου.

Μὲ θαθεῖα θλίψι, ἡ χήρα ἄρχισε νὰ τὸ ξεφυλλίζει.

Ἐξαφνα τὸ βλέμμα της ἔπεσε σὲ μιὰ παράγραφο πού ἄρχιζε με τὸνομά της.

Και διάβασε τότε τὰ ἑξῆς, γραμμένα ἀπὸ τὸν Μωρίς λί-

ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑΕΙ 1200 ΧΡΟΝΙΑ!..

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 42)

ἔνοχες ἐρωτικὲς σχέσεις με τὸ γιοῦ τοῦ πολεμιστοῦ. Ἀπὸ τὴ στιγμῆ ἐκείνη, γι' αὐτὴν τὴν Ἰουλιέττα τῶν Ἀθάρων ἄρχισε μιὰ πραγματικὴ μαρτυρικὴ ζωὴ. Οἱ γονεῖς της, ἀμετάπειστοι, στὴν ἀπόφασί τους, θέλησαν νὰ κρύψουν αὐτὸ τὸ σκάνδαλο και νὰ τὴν στείλουν γρήγορα στὸν Γαλάτῃ ἀρραβωνιαστικὸ της. Ἐκείνη ὅμως με τὴ βοήθεια μιᾶς πιστῆς δούλας, ἔφυγε μιὰ νύχτα κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της και ἀφοῦ συνάντησε τὸν ἀγαπημένο της, κρύφθηκε μαζί του μέσα στὴν καρδιά τοῦ γειτονικοῦ δάσους, πού ἦταν ἀπέραντο. Ἐκεῖ μέσα, οἱ δυὸ ἔρασταὶ ἔζησαν σάν... πρωτόπλαστοι ἕνα ὀλόκληρο χρόνο! Μὰ οἱ γονεῖς τῆς νέας δὲν εἶχαν ξεχάσει τὴν ἐκδίκησί τους. Μιὰ ἡμέρα τοὺς συνάντησε τυχαίως ἕνας κτηγὸς κι' ἔσπευσε ἀμέσως νὰ τοὺς προδώσῃ. Οἱ δυὸ ἔρασταὶ, σὲ λίγο, συνελήφθησαν, κι' ὅπως ἦταν τὸ ἔθιμο, καταδικάστηκαν σὲ θάνατο. Μὰ εἶχαν ζήσει μαζί ἕνα ὀλόκληρο χρόνο εὐτυχίας κι' ἔτσι δὲν τοὺς φόβιζε πειὰ τίποτε. Ἐκεῖνο μόνο πού ἐπιθυμοῦσαν ἦταν νὰ πεθάνουν ἐνωμένοι. Κι' ἔτσι ἔγινε. Ἦπιαν τὸ δηλητήριο με τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη και βυθίστηκαν ἀγκαλιασμένοι στὸν λήθαργο τοῦ θανάτου. Οἱ δικοὶ τους, κατόπιν, τοὺς ἔθαψαν ὅπως ἀκριβῶς ἦσαν, με τὰ χεῖλη ἐνωμένα σ' ἕνα ἀτέλειωτο φιλί κι' ἔτσι πάλι τοὺς βρῆκε ὕστερα ἀπὸ 1.200 ὀλόκληρα χρόνια ὁ Οὐγγρος ἀρχαιολόγος.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ «νεκροταφεῖο τῶν ἔραστῶν» τῆς Κζέντες, με τοὺς παράξενους σκελετοὺς, συγκεντρώνει σήμερα ἕνα σωρὸ περιηγητᾶς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης. Οἱ σκελετοὶ τῶν ἔραστῶν με τὸ «ἀτέλειωτο φιλί» γίνονται ἔτσι ἀπὸ ἐδῶ και λίγο καιρὸ, χάρις στὸν ἀρχαιολόγο Κζαλλάνου, ἀντικείμενο ἀληθινοῦ προσκυνήματος ἀπὸ μέρους τῶν ἔραστῶν και τῶν νεονύμφων τοῦ παλαιοῦ και τοῦ Νέου Κόσμου. Κι' αὐτὸ σημαίνει ὅτι οὔτε ὁ ἔρωσ, οὔτε ὁ ρωμαντισμὸς ἔχουν πεθάνει στὴν ἐποχὴ μας.

ΖΑΝ ΥΡΑΖΥ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 39)

κουσα ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τοῦ δωματίου μου νὰ μιλάτε περιφρονητικὰ γιὰ μένα και νὰ βρίζετε ὅλους τοὺς πλουσίους, πού τοὺς κατηγοροῦσατε γιὰ σκληροῦς και ἀκατάδεχτους. Συγχρόνως λέγατε πὼς ἐσεῖς ἂν γινόσατε ποτὲ πλούσιος δὲν θ' ἀλλάζατε χαρακτῆρα... Και ὅμως διαφεύσατε μόνος σας τὰ λόγια σας... Ὁ ξαφνικὸς πλοῦτος σὰς ἔκανε κι' ἐσὰς σκληρὸ κι' ἐγωῖστή... Συνεννοήθηκα με τὴν κυρία ντέ Λυσεναί — μπορῶ, με τὴν εὐκαιρία αὐτὴ, νὰ σὰς πληροφορήσω ὅτι ἡ πυργοδέσποινα θὰ γίνῃ γυναίκα μου — γιὰ νὰ σὰς παίξουμε τὴν κωμῶδια αὐτὴ! Ἐπίτηδες σὰς ἄφησε ἡ κυρία ντέ Λυσεναί με τὴν ἐντύπωσι ὅτι σὰς ἀναγνωρίζει ὡς πυργοδεσπότη, ὅτι θὰ ἦταν διατεθειμένη νὰ σὰς παντρευτῆ... Θέλαμε νὰ δοῦμε ὡς πού θὰ φτάσῃ ἡ ματαιοδοξία σας... Κι' ἐσεῖς δὲν διστάσατε ν' ἀπαρηγήθητε τὴν γλυκεῖα και ταπεινὴ μνηστὴ σας, ἐπειδὴ σὰς θάμπωσαν τὰ μεγαλεῖα!... Ἄς εἶνε ὅμως, τὸ πάθημα αὐτὸ πρέπει νὰ σὰς γίνῃ μάθημα γιὰ τὸ μέλλον...

Ἡ Νισέττα, ἡ ὁποία δὲν ἔπαψε ν' ἀγαπᾶ και αὐτὴ τὸν Μάριο, τὸν συγχώρεσε ἀπὸ τὰ βάρη τῆς καρδιάς της ὅταν τὸν εἶδε τόσο λυπημένον, ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἀπότομο ξύπνημα στὴν πραγματικότητι... Και τὸν ἐπῆρε μαζί της, ταπεινωμένο και συντριμμένο, και ξαναγύρισαν στὸ Καλαί, ὅπου ἔκαναν σὲ λίγο τοὺς γάμους των. Χάρις στὴν τρυφερότητα τῆς γυναίκας του, ὁ Μάριος παρηγορήθηκε πολὺ σύντομα γιὰ τὸ πάθημά του, γιατί κατάλαβε ὅτι τὴν εὐτυχία δὲν τὴν κάνουν τὰ πλούτη, ἀλλὰ μονάχα ἡ ἀγάπη...

γες μέρες πρὸ τοῦ γάμου των:

«Ἡ Λευκὴ εἶνε ὡραία κι' ἐγὼ ἄσχημος. Αὐτὴ εἶνε κοσμικὴ κι' ἐγὼ ἀγαπῶ τὴ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ και τὴν ἐργασία. Ἐτσι θὰ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ τὴν ἀφήνω πολλὰς ὥρες ἐλεύθερη, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ τὴν ἐπιθλέπω. Πὼς θὰ μπορέσω νὰ τὴν συνδέσω ἀναπόσπαστα μαζί μου; Πὼς θὰ τὴν κάνω νὰ μ' ἀγαπᾶ ὅπως τὴν ἀγαπῶ κι' ἐγώ;...

Μου φαίνεται πὼς ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ τὸ πετύχω αὐτὸ εἶνε νὰ δημιουργήσω γύρω μου μιὰ ἀτμόσφαιρα μυστηρίου και νὰ τῆς προκαλέσω τὴ ζήλια, κάνοντάς τὴν νὰ φαντάζεται ὅτι θέλω δῆθεν νὰ κάνω μιὰ μέρα κάθε χρόνο ἕνα ψυχικὸ μνημόσυνο σὲ κάποια ἄλλη γυναίκα πεθαμένη, με τὴν ὁποία με εἶχε συνδέσει ἄλλοτε ἕνας μεγάλος ἔρωσ.

Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσω αὐτὸ, θὰ τὴν ἀφήνω μόνη μιὰ ὀλόκληρη ἡμέρα κάθε χρόνο, τὴν ἴδια πάντοτε. Κι' ἐγὼ γιὰ νὰ σκοτώνω τὶς ἀνιαρὲς ὥρες τῆς ἡμέρας αὐτῆς, θὰ ἐπισκέπτομαι κανένα μουσεῖο. Μου ἀρέσουν τόσο ἡ ἀρχαιότητες κ' ἡ ζωγραφικὴ...»

ΖΕΡΜΑΙΝ ΜΠΩΜΟΝ